

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen JUDr. Alenou Mrlinovou, advokátkou, se sídlem Ostrava – Zábřeh, Výškovická 122, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2006, č. j. 59 Az 143/2005 – 34, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni stěžovatele JUDr. Aleně Mrlinové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě shora označeným napadeným usnesením, odmítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2005, č. j. OAM-2032/VL-10-04-2005, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že podání žalobce nesplňovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a stěžovatel nereagoval na výzvu soudu k odstranění tohoto nedostatku.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Na žádost stěžovatele Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 16. 10. 2006, č. j. 59 Az 143/2005 – 47, ustanovil stěžovateli zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Alenu Mrlinovou, advokátku, která následně k výzvě soudu podáním ze dne 9. 11. 2006 kasační stížnost doplnila.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti a v jejím doplnění označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. a namítal, že krajský soud rozhodl chybně; stěžovatel nevěděl, jakým způsobem má žalobu doplnit a navíc se domníval, že všechny potřebné informace se nacházejí ve spise žalovaného. Stěžovatel dále uvedl, že nebylo prokázáno, že o udělení azylu požádal s cílem účelově se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny. Krajskému soudu vyčítá, že se nevypořádal s námitkou týkající se bezvýchodnosti jeho situace v zemi původu; policejní orgány nejsou v žádném případě schopny uchránit stěžovatele před věřiteli, kteří jej již v minulosti napadli.

Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že přestože stěžovatel uvádí, že namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d), z obsahu kasační stížnosti plyne, že namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

K problematice odmítání vadných podání se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 113/2004, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 4 Azs 401/2005 – 46, www.nssoud.cz. Otázku formulace žalobních bodů a nutnosti uvádět konkrétní skutková tvrzení řešil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 835/2006, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 488/2005, www.nssoud.cz.

K námitkám stěžovatele, že nebylo prokázáno, že o udělení azylu požádal s cílem účelově se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny a že krajský soud se nevypořádal s námitkou týkající se bezvýchodnosti jeho situace v zemi původu, když policejní orgány nejsou v žádném případě schopny uchránit stěžovatele před věřiteli, kteří jej již v minulosti napadli, Nejvyšší správní soud uvádí, že nebyly předmětem přezkumu ani v řízení před krajským soudem, ani v řízení před Nejvyšším správním soudem, neboť krajský soud zkoumal toliko otázku náležitosti podání (žaloby) a Nejvyšší správní soud mohl zkoumat jen, zda tato otázka byla krajským soudem vyřešena správně (tj. v souladu se zákonem), nehledě na to, že tyto námitky – v rozporu

s tvrzením stěžovatelovým – ani nebyly v žalobě vznášeny. Ostatně kdyby žaloba takové námitky obsahovala, krajský soud by nemohl shledat důvody pro její odmítnutí.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Aleně Mrlinové, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 10. 2006, č. j. 59 Az 143/2005 – 47, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto podle § 35 odst. 8 s. ř. s. se její odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 4800 Kč, tj. 912 Kč. Zástupkyni stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 5712 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu